

PŘÁTELÉ LESA

OBSAH

Tajemné šplouchání	3
Noc velké bouře	6
Společně jsme silnější	10
Zrození Stříbrňáka	13
Mluvící bobr	16
Pod hladinou	19
Šťastná kolonie	23
Nové hranice	25

Program i příběh Přátelé lesa vychází z metodiky WFIS – z učení hrou, pobytu v přírodě, práce v malých skupinkách a postupného osobního růstu.

V příběhu Přátelé lesa se děti ve věku 5–7 let učí tomu, co je pro jejich období nejdůležitější – spolupráci, odvaze, samostatnosti, ohleduplnosti i radosti z objevování světa kolem sebe.

Volně zpracoval Patt – Tábor. Pouze pro vnitřní potřebu Skauta – českého skautingu ABS © 2026

Kapitola První

TAJEMNÉ ŠPLOUCHÁNÍ

Velký Bobr plaval přes rybník k zátocce a nesl velmi důležitou novinu.

Šplouch, šplouch, šplouch ozvalo se třikrát po sobě plácnutí do vody. Byl to signál pro ostatní bobry v rybníce. Jen co zaslechli smluvený signál, běželi přes bobří hráz za Velkým Bobrem, kde měli místo svých setkání.

„Co myslíte, co se stalo?“ ptal se malý bobr s ostrými předními zuby. „Určitě je to něco o lidech z té nové chaty“ řekl Povídálek, jedno z bobřích dvojčat.

„Určitě, že to tak je“ řekla Kecka, druhé dvojče, „viděla jsem dneska ráno Hněděho Bobra, jak plaval zátokou směrem k chatě..“

Všichni bobři z celého rybníka usilovně plavali na místo setkání. Hnědý Bobr seděl na svém místě a tvářil se vskutku velmi vážně. Byl to opravdu hodně moudrý bobr. Věděl toho mnoho o životě v rybníce i v lese, znal všechna zvířata a ptáky a všichni byli jeho přátelé. Dvakrát tleskl předními tlapami a zvedl jednu nad hlavu, aby si zjednal ticho. Patnáct bobrů, kteří seděli v kruhu kolem něj, ztichlo, a očekávalo, co bude.

„Velcí i malí bobři, musím vám říci zajímavou novinu. Dole, na břehu řeky si lidé staví chatu. Dva jsou velcí a čtyři menší. Když jsem plaval okolo, mávali mi. Vypadají šťastní a velmi přátelští. Plaval jsem co nejrychleji sem k vám, abych vám o tom řekl.“

Na své cestě zpět do zátoky jsem potkal veverku Louskalku. Řekla mi, že jde o rodinu Vodičkových a od té doby co přišli, jsou velmi přátelští. Velcí a malí bobři, svolal jsem tuto poradu proto, abychom jim dali jména. Jak víte, všichni přátelé lesa musí mít své jméno.“

„Jak to uděláme?“ zeptal se bobr s nejdelšími zuby. „Nikdy

jsme je neviděli, a to bychom měli, než jim dáme jména!“

„Ano, uvidíte je. Dnes odpoledne poplaveme všichni společně dolů, abychom se na nové přátele podívali.“

Mezi bobry zavládlo obrovské nadšení a všichni se připravovali na plavbu dolů k místu, kde rodina staví svou novou letní chatu. Zpočátku si bobrů nikdo nevšiml a oni opatrně vykukovali přes okraj břehu.

Byl to táta Vodička, kdo řekl rodině: „Podívejte děti, podívej, maminko, myslím, že máme společnost. Neotáčejte se příliš rychle, mohli bychom je vystrašit. Všichni se opatrně otočili a dívali se na bobry. Byli velmi nadšení.

„Neříkala jsem vám, že budeme mít v lese mnoho přátel?“ řekla maminka. Myslím, že tohle jsou obyvatelé bobří kolonie z rybníku.“ řekl otec. Bobři je opatrně sledovali a přemýšleli, jaké jméno by se k nim hodilo. Jedna z dívek přišla blízko ke břehu a pomalu si zouvala boty. Bobři se obezřetně stáhli dál do hlubší vody a dívka se začala brodit studenou vodou.

Ostatní šli po břehu a dívali se, jak bobři plavou. Maminka řekla, že si je jistá, že se přišli na ně podívat. Chlapec řekl: „Myslím, že chtějí vyzkoušet, jestli jsme přátelští.“ „No bude to ještě asi chvíli trvat, ale nakonec zjistí, že ano“ řekl otec. Právě v tu chvíli dal Velký Bobr signál k návratu.

Plavali zpět do zátoky, aby se poradili o jménech pro nové přátele. První promluvil moudrý Hnědý Bobr. „Otec nás viděl, jako první ještě dříve než všichni ostatní. Má dobrý zrak, proto mu navrhuji jméno Jestřáb.“ „To je pěkné jméno“ souhlasili ostatní.

Dvojčata se ozvala: „Viděli jste, jak pěkně barevné šaty měla maminka a jak jí slušely? Mohli bychom jí říkat Duha.“

„Výborně! Ozvala se dvojčata, máme tedy už i jméno pro ni.“

„Já jsem byl nejbližší u holčičky, která vešla do vody, a okolo nohou se jí dělaly bubliny a stříkala voda“ řekl bobr s krátkými zuby. „Mohli bychom jí říkat Bublina.“ „To se nám líbí“ souhlasila většina ostatních.

Kecka se opět ozvala „viděla jsem chlapce, který se pohyboval na kolečkovém křesle. Musí být velmi šikovný, když to dokáže, a tak bychom mu mohli dát jméno Mýval.“ I to bylo odsouhlaseno.

Když začal mluvit nejmenší bobr, všichni ztichli, aby ho mohli dobře slyšet. „Všiml jsem si dívky, které neobvykle zářily oči, a když se usmála, její úsměv mě hřál a cítil jsem se moc dobře. Mohli bychom jí říkat Sluníčko.

„Výborně“ řekli bobři jednohlasně. Velký Bobr řekl: „a všimli jste si výrazné barvy chlapcových vlasů? Mohli bychom mu říkat Zrzek.“ i s tím ostatní vyslovili souhlas.

„Dobře, toto jsou jména, která jsme jim dali“ přikyvovali bobři a tleskali tlapkami, protože byli rádi, že mají nové přátele. A tak si bobří kolonie pojmenovala rodinu Vodičkových, jejíž členové od této chvíle už patřili mezi přátele lesa.

Kapitola Druhá

NOC VELKÉ BOUŘE

Bouře sílila a z tmavé oblohy se valilo velké množství vody. Blesky protínaly oblohu a stále častěji rachotil hrom. To, co vzbudilo Zrzka, byl právě rachot hromu. Světlo blesku zalilo místnost a bylo vidět, osvětlené hodiny, které ukazovaly čtyři hodiny ráno. Pršelo vlastně už od večera,

když si Vodičkovi šli lehnout. Z okna bylo vidět padající déšť bičující okenní rám. Věděli, že ráno budou hrozit záplavy a báli se, co se stane s bobří hrází při té přemíře vody v řece. Zrzek se otočil a zkusil spát dál a přitom si pomyslel, že musí ráno vstát a jít se podívat co dělají bobři.

Ráno krásně svítilo sluníčko, rodina seděla u snídaně a Jestřáb vyslovil, co si všichni mysleli: „Myslím, že měli špatnou noc. V potoce je mnoho vody a trochu se bojím o bobří hráz“ „I já sdílím stejné obavy“ řekla Duha.“ Proč se vlastně nezvedneme a nejdeme se podívat, co naši přátelé dělají?“ zeptalo se Sluníčko.

Rychle umyli nádobí, Duha, Zrzek, Bublina, Sluníčko a Mýval si vzali holinky a pláštěnky a brzo byli na cestě k bobří hrázi. Šel s nimi i Jestřáb. Z větví stromů ještě kapalo a nemít pláštěnky, byli by brzo mokří. Největší problém měl cestou Mýval na

vozíku, ale Zrzek s Bublínou a Sluníčkem mu pomáhali.

Když došli k hrázi, hned viděli, že proudící vody bylo opravdu mnoho. Tryskající a proudící voda odnesla část hráze dolů po řece.

„Podívej tati“, řekl Zrzek, „hráz je zničená! Jak bychom jim mohli pomoci?“

„Nemyslím si Zrzku“ řekl Jestřáb, „že bychom jim mohli nějak pomoci. Pojďme si sednout na skálu a budeme je pečlivě sledovat. Voda v potoce je stále dost vysoko. Myslím, že voda brzy klesne, a pak se určitě objeví bobři a začnou svou hráz opravovat.“

A opravdu asi za hodinu a půl uviděla Bublína prvního bobra, který jako malý inženýr zkoumal stav hráze. Brzy se připojili i ostatní bobři a začali pracovat společně na opravě hráze. Hladina vody dál klesla, některé kmeny se zdály v pořádku a bobři dávali hráz znova dohromady, jakoby skládali puzzle. Pracovali bez přestávky – protože to bylo nutné, ale

také proto, že je práce těšila.

„Už vím, proč se říká „pilný bobr“,“ řekl Zrzek. „Ano“ smál se Jestřáb, „opravdu se to na ně hodí.“ „Jé, podívejte se na to malé mládě tamhle“ ukazovalo Sluníčko na malého bobra, který před sebou tlačil velkou kládu.

„To je mládě?“ zeptala se Bublina.

„Malý bobr“ odpověděl Mýval. „Učí se spolupracovat s ostatními, a také další dovednosti. Když se všechno naučí, stane se pilným bobrem.“ A tím, že tlačí k hrázi velkou kládu, se učí jak být užitečný ostatním bobrům v kolonii.

Bobři přinášeli stále více klád a větví a dál usilovně opravovali svou hráz. Za nějaký čas byla bobří hráz opravena.

Unavení, ale spokojení bobři se zhluboka nadechli a potopili se na dno rybníka, kde byl vchod do jejich doupěte. Prošli tunelem do doupěte, které jim zajišťovalo teplo a bezpečí. Věděli, že je hluboká voda ochrání, aby byli v doupěti v bezpečí před všemi nepřáteli. A že se vlastně opravou hráze všechno vrátilo do normálních kolejí.

Cestou k chatě si děti povídaly o tom, jak viděly bobry pracovat společně. Neviděly, že by nějaký z nich nepracoval. „Víte“ řekl Jestřáb „oprava hráze by byla velmi těžká práce pro jednoho bobra. Musel by pracovat hodně dlouho a těžce, aby hráz opravil. Ale když ochotně přiložili ruku k dílu i ostatní bobři byla hráz rychle opravena.“

„Mohli bychom doma pracovat jako bobři“ navrhl Zrzek. „Mohli bychom si rozdělit práci při úklidu, vaření, mytí nádobí po jídle a vůbec všechny práce nutné pro to, aby byl náš dům čistý a uklizený.“

„A když budeme pracovat všichni společně“ ozvala se

Bublina „budeme mít vše rychle hotové a ještě si přitom užijeme zábavu.“

„A tak budeme mít více času na hraní“ dodalo Sluníčko.
„A na plavání“ řekla Bublina.
„A na jedení sušenek“ ozval se Mýval...

Kapitola Třetí

SPOLEČNĚ JSME SILNĚJŠÍ

Veverka Louskalka nemohla uvěřit svým očím. Seděla na větvi velkého dubu nad rybníkem a dole pod ní byli bobři zaměstnaní shromažďováním nejvybranějších stromků a jeden druhému pomáhali s vytvářením potravinových zásob na zimu. Pěkně si rozdělili společnou práci. Pomáhali si navzájem s ohlodáváním stromků a plaváním s nimi do svého bobřího hradu, kde je ukládali.

„Nerozumím tomu, nerozumím tomu“ říkala si a běhala tam a zpátky po větvi stromu. „Nerozumím tomu, proč pracují všichni společně. Proč si každý nedělá zásoby jenom pro sebe.“ Musela se s tím někomu svěřit.

Uvažovala, jestli je vzhůru Moudrá Sova, která hnízdila na vršku stromu. Pelášila, skákala z větve na větev, někdy šplhala po kmeni, až se dostala na vršek stromu, kde seděla Moudrá Sova s napůl zavřenýma očima.

„Ahoj Moudrá Sovo“, řekla Louskalka probouzející se sově. „Proč to dělají? Proč jen to dělají?“ ptala se překotně.

„Proč kdo dělá co?“ zeptala se Moudrá Sova trochu nevrle, protože nebyla zvyklá, aby ji někdo během dne budil. „Oni si dělají práci a dělají si zásoby potravin na zimu společně.“

Neumím si představit proč.“

„Na co se to ptáš Louskalko „ zeptala se Moudrá Sova, nyní už důkladně probuzená, protože jí zajímalo, o co veverce jde.

„Dobře. Když si dělám zásoby na zimu já, jdu ven, nasbírám si oříšky a po malých hromádkách si je schovám po lese a jejich úkryt znám jenom já a vím, že to tak dělají i ostatní veverky. Sbíráme si zimní zásoby jen pro sebe, ale ti bobři si navzájem pomáhají a společně se dělí o práci i o zásoby.“

„Ano, opravdu to dělají“ řekla Moudrá Sova. „Tihle pracovití bobři jsou velmi chytří. Když je pozorně pozoruješ

zblízka, zjistíš, že někteří z nich pracují na hrázi, někteří učí ty mladší jak správně plavat, jak ohlodávat stromek, aby padl tam, kam chtějí, a na vše dohlíží Velký Bobr. Potom všichni společně uloží stromky ve svých doupatech.

V zimě pak se o potraviny dělí a všichni mají co jíst. Je to velmi dobrá životní cesta pomáhat jeden druhému.“ „To nemám ráda“ řekla Louskalka „opravdu to nemám ráda.“

„Dobře“ řekla Moudrá Sova. „Nemusí se ti to líbit, protože ty jsi veverka a veverky jsou malá, velmi nezávislá zvířata a proto mají svůj způsob, jak věci dělat. Ale budeš-li opravdu chytrá, budete se s ostatními veverkami o zásoby dělit. Jsem si jistá, že na polovinu míst se zásobami stejně zapomeneš.“ „Dobře“ řekla Louskalka po usilovném přemýšlení „je pravda, že si na všechny nemohu vzpomenout.“

„Vidíš“ řekla Moudrá Sova „Kdybyste se společně dělily o zásoby, měly byste všechny velké zásoby oříšků po celou zimu.“ Louskalka řekla: „To je vlastně dobrý nápad. Půjdu o tom říct ostatním veverkám“ a s tím odběhla hledat ostatní veverky.

Moudrá Sova, která znala veverky velmi dobře, věděla, že se to nebude ostatním veverkám ani trochu líbit. Ale ještě před tím než opět usnula, podívala se na rybník. Usmála se, když viděla bobry.

„Ano, jsou opravdu velmi chytrí, dobře vědí jak pracovat a hrát si a o všechno se dělit. Budou se mít v zimě dobře. Budou mít dostatek potravy“ pomyslela si. „Kdybych nebyla sova, chtěla bych být bobrem.“

Kapitola Čtvrtá

ZROZENÍ STŘÍBRŇÁKA

Velký Bobr byl sice velký, ale nebyl největší z bobří kolonie. Největším bobrem byl Stříbrňák. Teď byl Stříbrňák neklidný. Plaval v rybníce tam a zpět. Vlny vytvořené jeho pohybem narážely do břehu. Obloha se začala rychle zatahovat, vypadalo to znovu na velkou bouřku. „Jen aby nebyla další povodeň“ pomyslel si Stříbrňák, zrovna jsme opravili hráz.“

A právě v tom okamžiku začalo hřmít a jeden blesk za druhým, křížoval oblohu. „Dobře, odbudeme si to“ pomyslel si Stříbrňák. Náhle vítr ustal a bylo velmi podivné ticho.

Ticho, které přichází před velkou bouřkou. Listy se ani nepohnuly a déšť ještě nezačal.

Na rybníce i v lese byl klid, protože se všechna zvířata před bouřkou schovala. Všichni, jen Stříbrňák ne. Seděl dál na největším kmeni bobří hráze.

Ostatní bobři nechápali, proč tam zůstal. „Měl by se schovat k nám“ říkali si. „Neradi vidíme kohokoliv venku, když se blýská, bude určitě foukat vítr, a ten dokáže lámat stromy, které padají okolo.“

Později každý z bobrů o tom co viděl, vyprávěl jinou historku. Ale všichni souhlasili s tím, že se to stalo při druhé sérii blesků. Zdálo se, že blesk uhořel právě do kmene, na kterém seděl Stříbrňák.

Jak se zablýsklo, objevila se kolem bobra podivná záře. Nejprve si bobři mysleli, že je šálí zrak, protože viděli, jak Stříbrňák dál sedí na kmeni. Všichni se báli, že ho to spálí. V té zvláštní záři vypadal jako stříbrný. Ale čím více se

dívali, tím více vnímali, co se skutečně stalo. Byl od tohoto okamžiku opravdu celý stříbrný.

Stříbrňák sám byl ohromen. Cítil se nějak zvláště. Věděl, že se v jeho životě něco zásadního změnilo. . Když se teď díval na svou srst, viděl, že je úplně stříbrná, ale to nebyla ta nejdivnější věc ze všech. Cítil se jinak. Tak se necítil nikdy před tím. Zmocnil se ho zvláštní pocit, jaký dosud nikdy nezažil. S velkým překvapením zjistil a potěšilo ho to, že nemyslí jen jako bobr, ale také tak, jako by byl člověkem.

Mohl myslet tak, jako lidé v chatě dole u řeky. A nejen myslet, ale i mluvit oběma jazyky – jazykem bobrů i jazykem lidí. Bylo to velmi zajímavé a tak svolal všechny ostatní bobry, aby jim sdělil tu novinu. Vyprávěl jim v jazyce bobrů, že se mu zdá, že může myslet jako člověk. Dokonce před svými přáteli řekl i několik slov v lidské řeči, aby jim ukázal, že je to pravda.

„Teď máš velkou příležitost Stříbrňáku“, řekli mu ostatní bobři. „Budeš nyní mluvit za všechny obyvatele

lesa, a především za nás, bobry. My, zvířata se budeme moci učit od našich lidských přátel a oni se naučí spoustu věcí o přírodě od nás. Ty Stříbrňáku, budeš mluvit za nás všechny.“

Stříbrňáka napadlo, jestli to opravdu bude moci dělat. Taková zajímavá možnost!

A věděl, že musí být nějaký důvod, proč se zrovna on změnil ve světle blesků na stříbrného bobra... Přemýšlel, jak lidé z chaty, jejich přátelé Vodičkovi, budou reagovat na to, že umí mluvit jejich řečí. Bude to pro ně asi velké překvapení.

Nejdříve to zkusím s malými, pomyslel si. S tou myšlenkou opustil kmen a vydal se dolů po řece k chatě vyzkoušet, co na to řekne Zrzek, Bublina, Sluníčko a Mýval.

Kapitola Pátá

MLUVÍCÍ BOBR

Stříbrňák neměl jen strach, on byl přímo vyděšený. Jak to přijmou děti, když s nimi začne mluvit? To ho zajímalo nejvíce, „O čem budu mluvit?“ přemýšlel cestou. „Myslím, že jako první jim řeknu, kdo jsem a počkám, co mi odpoví.“ Rozhodl se tak když míjel ohyb řeky, za kterým stála chata. Ovšem, věděl, jak se jmenují, ale to byla jména, která jim dali bobři a oni je nikdy neslyšeli. Nikdo je těmi jmény ještě neoslovil.

Když se přiblížil ke břehu u chaty, stáli na břehu Jestřáb a Sluníčko. „Podívej tati“ vykřiklo Sluníčko „stříbrný bobr!“ Než Jestřáb stačil odpovědět, Stříbrňák promluvil: „Ahoj, jmenuji se Stříbrňák a jsem kouzelný stříbrný bobr.“

Sluníčko a Jestřáb na sebe tázavě hleděli. „Opravdu jsme slyšeli, jak na nás mluví velký stříbrný bobr?“ Než si stačili vzájemně odpovědět, Stříbrňák pokračoval: „Přišel jsem vás navštívit.“

I když Sluníčko stále nevěřilo vlastním uším, rozhodlo se být zdvořilé. „Ahoj Stříbrňáku,“ řeklo „vítám tě u nás, jsme rádi, že jsi nás navštívil.“ A s těmi slovy podala Stříbrňákovi levou ruku a potřásla mu přední tlapou.

„Haló všichni!“ volal Jestřáb „pojdte honem pozdravit našeho nového kamaráda!“ Když se sešel zbytek rodiny a pochopili, že Stříbrňák může mluvit, měli na něj spoustu otázek. První byla: „Jak ses stal kouzelným stříbrným bobrem?“

Celé dopoledne Stříbrňák odpovídal na jejich otázky. Vyprávěl o neobvyklé záři, o tom, jak se mu změnila barva srsti a o svém překvapení, když zjistil, že rozumí lidem a může mluvit jejich řečí. Potom jim vysvětlil, že všichni dostali od bobrů jména, která musí mít všichni přátelé lesa, a řekl jim, jaká jsou.

Při tom dlouhém povídání Stříbrňákovi vyhládlo a hlasitě mu kručelo v břiše. Mýval se zeptal: „Stříbrňáku, nechceš něco k jídlu?“ a nabídl Stříbrňákovi sušenku. Byla to první sušenka, kterou Stříbrňák viděl. Zajímalo ho, jestli si lidé vždy při setkání dávají sušenku.

Když se díval na Zrzka, jak s velkým zadostiučiněním jí druhou sušenku, pomyslel si, že bude lepší udělat to samé. Bylo to opravdu velmi chutné. Možná ne tak dobré jako vrbové kořínky, které měl dnes ráno, ale bylo to nové a příjemné.

A tak Stříbrňák strávil celý den s rodinou Vodičkových, a když začalo zapadat slunce, nastal čas k návratu mezi ostatní bobry do kolonie na rybníku. Už se rozloučil a skočil do vody, když dostal nápad.

„Nechtěli byste nás navštívit v našem doupěti a seznámit se s ostatními bobry?“

„To je prima nápad!“ zaradovala se Bublina. „Moc rádi bychom vás navštívili,“ potvrdila Duha.

„Dobře, setkáme se zítra u rybníka.“

Všem se noc zdála dlouhá. Také bobři se ve svém doupěti stulili k sobě. Přemýšleli o neuvěřitelných věcech, které je čekají příštího dne.

Kapitola Šestá

POD HLADINOU

V rybníce zavládlo velké nadšení, když Stříbrňák svolal schůzku a uklidnil všechny. „Velcí i malí bobři“ řekl „odpoledne se přijdou na nás podívat naši noví přátelé. Zbývají necelé dvě hodiny, tak se pojďme přesvědčit, zda je všechno připraveno,“

„Všechno je připraveno“ řekl Povídálek – jedno z dvojčat. „Jsem si jistý, že to tak je“ řekl Stříbrňák „ale stejně se ještě podíváme.“

Za prvé „Máme čisto a uklizeno?“ „Ano! Odpověděli sborem bobři.“

Za druhé: „Máme něco, co bychom jim během návštěvy mohli nabídnout k jídlu?“ Následovalo opět sborové „Ano, vrbové a topolové větvičky“. „No to není to, co by lidé jedli, musí to být něco jiného.“

„Je rozšířen vchod pod vodou tak, aby ho mohli lidé použít?“ zeptal se Velký Bobr. „Ano, rozdělili jsme si práci a všechno je hotovo.“

„Dobře, jsem na vás hrdý. Zanedlouho se naši přátelé vydají na cestu.“ zakončil svou řeč Velký Bobr.

Nebyli to jen bobři, kdo byl dnes ráno natěšený. Nadšení byli i členové rodiny Vodičkových. Zrzek vstal velmi brzy, a to opravdu velmi brzy, a začal připravovat snídani a než Bublina, Jestřáb, Duha, Sluníčko a Mýval přišli, nesla se kuchyní vůně čerstvé kávy a opečené slaniny. Snídaně byla rychle snědena a všichni se vydali na cestu k rybníku.

Tady je čekal Stříbrňák. „Vítám vás“ řekl „doufám, že jste připraveni pohrát si s námi v rybníce.“ Podívali se jeden na druhého v rozpacích a Mýval řekl: „obávám se, že nejsme oblečení na plavání.“ „To je v pořádku“ usmál se Stříbrňák. „S pomocí mého kouzla budete schopni plavat stejně jako bobři. Jen musíte dělat, co řeknu.“

Za prvé, vytvořte kolem mě kruh a chytněte se za ruce. Ano, správně. Nyní zvedněte ukazováček a prostředníček a ohněte je tak, aby vypadaly jako bobří zuby. Jestli jste připravení, odstříhňte si vrbovou větvičku a dávejte pozor. Až řeknu magická slova, budete schopni potopit se do rybníka jako opravdoví bobři. Jste všichni připraveni?“ „Ano“ odpověděli všichni hlasitě.

„Dobře“ řekl Stříbrňák „tak jdeme!“

Poté, co Stříbrňák pronesl magická slova „bobr, bobři, pomáhám, pomáháš, pomáháme“ skočili do vody a plácali rukama za zády. Tak rodina Vodičkových následovala pod vodou stříbrného bobra. „Jé“ zvolal Zrzek „my jsme opravdu

jako bobři!“ Stříbrňák plaval před nimi a jeho stříbrná srst byla ve tmě pod vodou dobře vidět. „Podívejte se na všechny ty ryby!“ volal Mýval.

„Ano“ řekl Stříbrňák, „kromě ryb žije s námi v rybníce spousta dalších zvířat, jako jsou kachny a husy, žáby a želvy. A všichni společně se staráme, aby byl rybník čistý a bezpečný.“

Stříbrňák zamířil ke vchodu do doupěte a všichni, jeden po druhém proplouvali tunelem za Stříbrňákem do bobřího doupěte. „Hurá!“ volali všichni bobři, když zaznamenali příchod přátel.

Všichni členové rodiny se pohodlně usadili. Přišel k nim nejmenší bobr a řekl: „Chtěli jsme vám nabídnout nějaké naše jídlo, ale Stříbrňák řekl, že nejíte ani vrbové ani topolové větvičky. Tak jsme se nakonec rozhodli pro jablka, ta zůstanou i po průchodu vodou neporušená.“ „To je pravda“ řeklo Sluníčko, „to jste vymysleli moc dobře.“

Když se Zrzek rozhlížel po doupěti, které ho překvapilo svou velikostí, všiml si, že silné stěny jsou zbudovány z tlustých větví a bahna. Byl to úplný hrad. „Vaše doupě je pěkné a prostorné“ řekl Zrzek „mohu se tady postavit, aniž bych se dotýkal hlavou stropu.“

„Když tady jste, můžete slyšet zvuky lesa?“ zeptal se Jestřáb. „Ne“ odpověděl Stříbrňák „kromě zvuku vody neslyšíme vůbec nic. Tady můžeme slyšet jen zvuk pádel, když jedete na kanoi přes rybník nebo se jdete koupat.“ „Tak to je vaše doupě tiché a bezpečné“ konstatoval Mýval.

Vodičkovi zůstali na návštěvě v bobřím doupěti ještě dlouho a vyprávěli bobrům o životě lidí. Když poznali, že je čas vrátit se domů, požádali Stříbrňáka, aby jim opět pomohl jako jejich průvodce. Rozloučili se s bobry, kteří jim mávali tlapami i ocasem. Proplavali tunelem, který chránil bobří doupě a v doprovodu Stříbrňáka se dostali šťastně na břeh.

Když se dívali, jak Stříbrňák opět mizí ve vodě, řeklo Sluníčko: „Víte, nikdy jsem si nedovedla představit, jak moc jsou bobři užiteční pro les.“ „Ano“ odpověděl Jestřáb. „Jejich rybník je domovem mnoha rostlin, hmyzu a ptáků a jiných živočichů.“ „A kdyby bobří nepostavili hráz“ dodala Bublina „neměli bychom klidné místo na koupání a projížďku na kanoi.“ „Cítím, že bychom se měli bobrům za tu jejich péči nějak odměnit, ale nevím jak“ řeklo smutně Sluníčko.

„Já už vím“ řekl Zrzek a ukazoval na starou rezavou plechovku, která ležela v lese. „Pomůžeme k tomu, aby byl les i bobří rybník čistý a bezpečný pro své zvířecí obyvatele tím, že budeme uklízet, co lidé zahodí.“

„A můžeme postavit hnízdni budky pro kachny a labutě, které nemohly najít kolem rybníka domov.“ navrhoval Mýval.

Každý nadšeně hovořil o nějakém nápadu jak bobrům pomoci, aby rybník byl krásným, bezpečným a magickým místem. Po návštěvě rodiny Vodičkových Stříbrňák věděl, že tito lidé nyní budou těmi nejlepšími přáteli lesa. A to je největší kouzlo ze všech.

Kapitola Sedmá

ŠŤASTNÁ KOLONIE

Přišel večer a bobři nadšení, ale unavení z návštěvy Vodičkových se cítili ospalí. Polehávali a přemýšleli, co je během dne potkalo, a doufali, že jim Velký Bobr bude něco vyprávět. Kecka - mladší z dvojčat se ho zeptala: „Žijí i ostatní bobří kolonie tak spokojeně jako my?“

„Dobře mláďata“ řekl Hnědý bobr „opravdu nevím, jak je to s ostatními, ale vím, že by mohly, kdyby chtěly..“

Můžete vidět, že v naší kolonii se učíme opravdu se o všechno dělit a pomáhat si. Společně pracujeme a společně se učíme. Rosteme a stavíme, zkoumáme. Hrajeme si a pomáháme jeden druhému stát se pilným a spokojeným bobrem. Také se učíme, jak společně pracovat v týmu mladých bobrů i těch, kteří v kolonii žijí již nějaký rok a jak je důležité, aby každý z nás přispěl tím nejlepším, co umí. Pamatujete si tu noc, kdy byla bouřka, která málem odplavila naši hráz, a že i nejmladší bobři se

snažili zabezpečit hráz proti povodni?

Učili jsme se od sebe navzájem a já jsem vás učil jak žít v lese, a také některé zvyky rodiny Vodičkových. Tito lidé se také umí o vše podělit, a proto jsou šťastnou rodinou.

Mají toho spoustu na práci. Někdy je to Jestřáb, jindy Zrzek, Bublina, Sluníčko, Mýval nebo Duha, kdo má nápad, ale realizují ho společně a společně tak objeví něco nového – senzaci, nové místo, novou vůni, novou chuť. To, že rozhodují společně, je činí šťastnými a učí se mnoho o životě a navzájem se mají od srdce rádi.

A myslím si, že u nás je to podobné, a proto jsme v naší kolonii šťastní.“

„A“ dodal Stříbrňák, „ to co nás také činí šťastnými je to, že si umíme získat nové přátele, jako jsme to udělali s Vodičkovými. Jako bobři se s nimi můžeme podělit o vše, co víme o přírodě, naopak oni nám mohou povědět mnoho o krásném světě, ve kterém žijeme. My jako obyvatelé rybníka si navzájem pomáháme a Vodičkova rodina o nás může vyprávět všem lidem na světě.“

„Správně, Stříbrňáku “ ozval se Velký Bobr „a jestliže se budeme řídit naším zákonem, že bobr je veselý, pilně pracuje a pomáhá rodině a přátelům, a budeme si pamatovat náš slib, potom se můžeme společně těšit na spoustu šťastných dní.

Kapitola Osmá

NOVÉ HRANICE

Když se ráno sluneční paprsky dotkly hladiny rybníka, starší bobři, dvojčata Povídálek a Kecka byla vzhůru. Byla mnohem větší a silnější než když byla malými mláďaty. Měla také více energie a kuráže.

Často se ptala Stříbrňáka na svět mimo rybník, a ani dnešní ráno nebylo výjimkou. A tak začala ještě spícímu Stříbrňákovi šeptat do ucha otázku: „ Prosím, Stříbrňáku, jaký je svět mimo rybník?“ Obvykle když s nimi Stříbrňák o tom hovořil, říkal, že pro ně má velké překvapení, které je pouze pro ty bobry, kteří jsou mezi pilnými bobry ti nejlepší. Když se ptala, o co jde, říkal: „ Dozvíte se všechno, až bude čas.“

Stříbrňák věděl, že dnes odpoledne nastane čas, kdy se tito dva mladí bobři stanou součástí jiné skupiny přátel

lesa. Stříbrňák si pamatoval den, kdy začal myslet a hovořit také jako člověk. Tehdy také cítil ve vzduchu tu magickou energii jako nyní.

Překvapení Povídálek a Kecka dnes neobdrželi obvyklou odpověď, ale Stříbrňák řekl: „odpoledne nastane váš čas. Rozloučíte se s bobří kolonií a očekává vás jiný svět.

Dvojčata nevěděla, zda mají být nadšená nebo smutná. Ve skutečnosti to bylo trochu od obojího. Věděla, že dnes odpoledne opustí kolonii. Bylo to bezva být se svými přáteli, a bylo trochu smutné se s nimi rozloučit, ale také byla velmi nadšená, protože

je čekal odchod do mnohem většího a divočejšího světa, kde se naučí novým věcem a najdou nové přátele.

Odpoledne se bobři z kolonie shromáždili, aby se s Keckou a Povídálkem rozloučili. Stříbrňák řekl: „následujte mne“ a začal plavat přes rybník. Všichni mávali dvojčatům plavajícím pryč. Všichni jim přáli štěstí v novém světě.

Dvojčata si cestou uvědomila, že vlastně neměla příležitost plavat na druhou stranu rybníka a chtěla tam být co nejrychleji. Stříbrňák plaval s nimi, ale po chvíli se zastavil a zeptal se: „Než odejdete, řekněte mi, co jste se za pobytu v kolonii naučili?“

„Jak pilně společně pracovat a pomáhat rodině i přátelům.“
„Velmi dobře“ řekl Stříbrňák hrdě „jste dobře připraveni na nový život“ a pokračovali v cestě. Jak dvojčata plavala, začala slyšet nové zvuky a začaly je ovládat pocity, které nikdy před tím neznala.

Právě, když začala vylézat z vody na břeh, se to stalo. A stalo se to samé jako kdysi Stříbrňákovi. Objevila se kolem nich světelná záře a ona cítila, že se změnila.

První co zaznamenal Povídálek, bylo, že zmizel jeho bobří ocas a změnil se jeho tlapy. Jak to bylo jiné! Změnil se vskutku velmi rychle z bobra na vlče.

Kecka se proměnila na malou holčičku. Byl to zpočátku divný pocit. Stála, dívala se na sebe a nevěděla co říci.

Netrvalo dlouho a na kraji lesa se objevila smečka vlčat, která kolem Povídálka vytvořila kruh a srdečně ho přivítala mezi sebou...

Největší vlk se postavil a řekl: „Já jsem Akela, vůdce smečky. Zatím jsi se jako malý bobr učil od Stříbrňáka a od Vodičkových mnoho věcí o lidech a zvířatech. Teď tě přátelsky vítáme v naší smečce, která funguje stejně, jen svět je pro nás o trochu větší a společně se touláme lesem. A neboj se, se sestrou – dvojčetem se budete často vídat.“

Také Kecku obklopil roj děvčátek v čele s velkou medvědicí. Ta promluvila: „Vítám tě mezi světluškami, které mi pomáhají rozsvěcet hvězdy na obloze. Musí proto získat spoustu nových dovedností, ale od Stříbrňáka jsi dobře připravena.“ Pak si všimla, že Kecka nečekala, že bude odloučena od bratra a je v rozpacích. „A neboj se, dodala Medvědice „všichni jsme kamarádi, pomáháme si a budeme se často vídat.“

Dvojčata nebyla vystrašená. Věděla, že jsou mezi přáteli. Byl to výborný pocit moci běhat, poznávat jak velký je les a svět plný přátel.

A tak začal jejich nový příběh.

Příběh o odvaze, přátelství a světě, který je větší, než si kdy dokázali představit.

